

Joan Romero, secretari general del PSPV, al costat de Ciprià Ciscar, secretari d'organització del PSOE, durant la conferència de premsa del passat dia 29 d'octubre a la seu dels socialistes valencians. Tots dos es van mostrar confiats en la resolució de la crisi.

PSPV: crònica d'una fractura

El PSPV es troba immers en una cruenta batalla interna que enfronta els guanyadors del vuitè congrés amb els seguidors de Ciprià Ciscar i de Joan Lerma. Amb tot, el dia 8 de novembre es podria resoldre finalment la crisi dels socialistes.

"A çó és la guerra i arribarem fins al final", comentava l'altre dia –des de les penombres i en privat– un destacat líder socialista, defensor a ultrança de l'executiva del PSPV encapçalada per Joan Romero. Fet i fet, en aquesta guerra que enfronta lermistes i ciscaristes contra el sector triomfant al vuitè congrés –celebrat ara fa escassament quatre mesos–, tots volen arribar fins al final.

Quatre mesos durant els quals el secretari general, Romero, a penes si ha pogut alenar assetjat tothora

pels seus rivals al si del partit.

A Romero, però, el bombardeig de l'artilleria pesant li arribava el proppassat 25 d'octubre –acabats ja els congressos comarcals–, quan els secretaris generals de la Plana Baixa i la Marina Alta, Ernest Fenollosa i Adolf Utor respectivament, li posaven sobre la taula una moció de censura avalada per 89 signatures entre les quals hi havia la d'Antonio Moreno portaveu del grup a les Corts Valencianes.

La inexistència d'una política coherent d'oposició a la dreta valenciana en el poder, la manca d'un

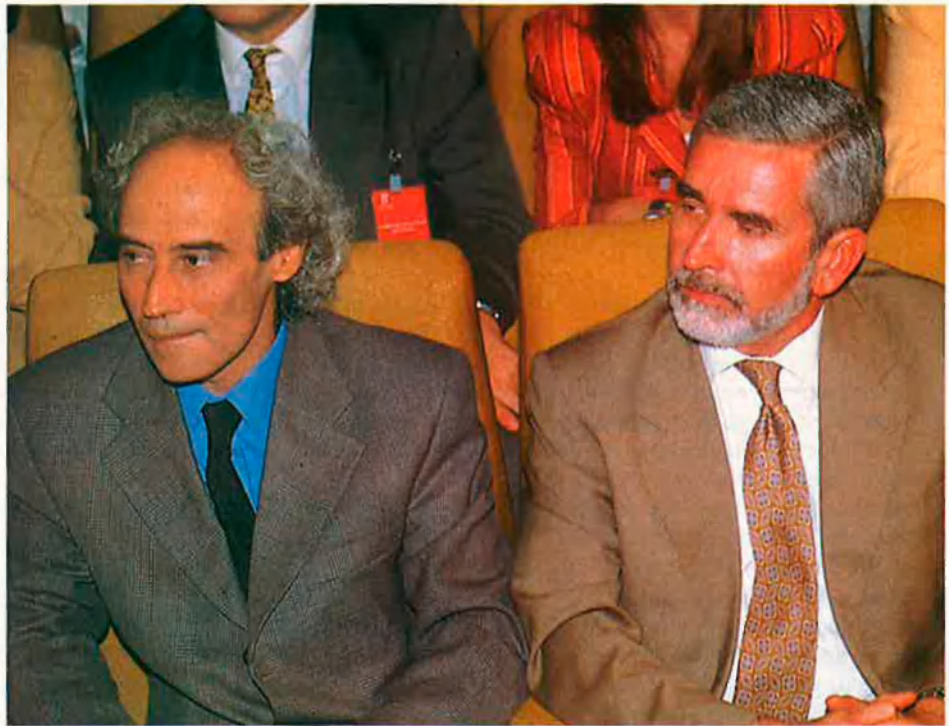
projecte de renovació i progrés, la fractura al País Valencià del model de partit aprovat al 34 congrés federal, la incapacitat de la comissió executiva nacional per aconseguir la cohesió interna del PSPV-PSOE i la necessitat d'articular mecanismes democràtics en el partit, han estat els arguments dels rivals de Romero exposats en el document de moció de censura. Els revoltats, demanaven també que el comitè nacional, màxim òrgan del partit entre congressos, es reunira en el termini de cinc dies per tal de debatre la moció, un termini que si s'haguera acceptat, hauria deixat

sense marge de maniobra els partidaris de Romero. Així que l'executiva valenciana, va tancar files i va decidir que la data seria el dia 22 de novembre a fi de propiciar un debat en profunditat davant d'una moció —en paraules d'Ignasi Pla, secretari d'organització—, qualificada d'"inèdita".

Finalment ni una data ni l'altra. La intervenció des de Madrid de Joaquín Almunia ha estat decisiva en aquest sentit, tot i que encara no han quedat clares les seues intencions. En bona part, perquè Almunia va optar per enviar a València el dijous dia 29, amb les seues propostes, el secretari d'organització del PSOE, Ciprià Ciscar, un dels protagonistes més capitals, al costat de Joan Lerma, en el conflicte dels socialistes valencians. Naturalment la presència oficial de Ciscar ha provocat no pocs comentaris encesos en les files dels romeristes, que han criticat la condició de Ciscar com a jutge i part. Fins i tot s'ha parlat d'un escrit de recusació a Ciscar signat per dotze secretaris comarcals i dirigit a Joaquín Almunia mentre que públicament només Alfonso Guerra s'ha manifestat contra la inoportunitat que siga Ciscar justament l'enviat per a la pacificació. Cal dir a més que Ciscar, igual que l'ex-president de la Generalitat valenciana Joan Lerma, han gosat a dir que no participen en el conflicte.

Amb tot Ciscar i Romero, asèptics i serens, no varen perdre les maneres en la conferència de premsa que van oferir el dia 29 d'octubre alhora que tots dos es van mostrar confiats en la resolució de la crisi. Paral·lelament 112 alcaldes socialistes presentaven un manifest de suport a l'actual executiva. Manifest que insistia en la legitimitat de l'equip de Romero i criticava la moció de censura.

Un principi d'acord? De moment, Ciprià Ciscar, els 24 secretaris comarcals del PSPV, i l'executiva han acordat la celebració de dos reunions del comitè nacional per al proper dia 8 de novembre. A la primera de les reunions Romero farà una oferta d'integració que si fracassa donarà lloc a una segona

Tant Ciprià Ciscar com Joan Lerma han negat públicament que tinguen res a veure amb la crisi interna del PSPV.

on es debatrà la moció de censura. Romero guarda zelosament la seua proposta d'integració i ja ha dit que només la sabrà en el seu moment Joaquín Almunia.

Malgrat els intents de pacificació, la impressió general és que la resolució de la crisi dels socialistes valencians és encara llunyana. La fractura interna és molt forta i les posicions dels diferents bàndols cada volta fan preveure un major acarnissament.

La premsa s'ha fet ressò aquests dies que tant per a lermistes com per a ciscaristes la solució passa perquè Romero elimine la meitat de la seua executiva, una mesura

del tot impossible i que en el fons —i segons els analistes— cerca la dimissió de Romero.

Per acabar-ho d'adobar, el dijous dia 30, dos dels pesos pesants de Romero, Vicent Garcés, d'Esquerra Socialista, i l'ex-ministre Antoni Asunción van revifar els afiliats agrupats a l'entorn del Moviment pel Canvi, mentre que Garcés a més proposava la celebració d'un referèndum entre els socialistes valencians a fi de provocar la retirada de la moció de censura.

La petició no gaudeix del vici-plau d'Asunción, ni tampoc de cinc dels membres de l'executiva que van assistir a la reunió, hi encara menys de Joan Romero.

"La moció —ha declarat Vicent Garcés a EL TEMPS— no té fonament polític, no té precedents, recobreix una lluita pel poder d'aquells que es senten desplaçats després d'haver perdut al vuitè congrés. Està desconcertant l'electorat... ha d'haver-hi una solució que no siga a porta tancada i a les fosques, que a més partescia d'acceptar la legitimitat democràtica que el vuitè congrés va donar a l'actual executiva. Que decidisca la militància en un referèndum sobre la necessitat d'una moció i per tant de la convo-

D'esquerra a dreta, Ciprià Ciscar, i Joan Lerma durant el vuitè congrés del PSPV-PSOE celebrat a València aquest estiu passat. No pocs romeristes han criticat el paper de Ciscar com a jutge i part en el conflicte.

"Sóc moderadament optimista"

—Senyor Joan Romero, en el seu partit l'han acusat d'haver-se aproximat molt a Eduardo Zaplana essent com és vostè el secretari general del PSPV. Troba just aquest greu retret polític?

—No mereix contestació, seria posar-se al mateix nivell de qui fa aquesta inqualificable afirmació... *Las Provincias*, que és el diari oficial del senyor Zaplana, està bastant incòmode amb el secretari general dels socialistes valencians, prova que realment estan inquiets per la tasca d'oposició desplegada fins ara. Els tres mesos escassos al front de la secretaria general demostren que en efecte hi ha bastants línies d'oposició radical al PP. En tres camps, en la denúncia per no defensar els nostres interessos enfront de Madrid; en la denúncia per la desastrosa situació pressupostària de la Generalitat valenciana, molt greu, la gestió és caòtica; en tercer lloc hem insistit molt a criticar el retall de les llibertats, sobretot a propòsit de la manipulació, la censura, la gestió opaca dels responsables de la ràdio i de la televisió valenciana en mà del govern Zaplana. Una oposició radical també en aquest cas i que si cal arribarà als tribunals.

—Abonar el pacte lingüístic proposat pel govern Zaplana ha estat una decisió políticament sincera o una simple qüestió d'estratègia que resultava del tot inevitable?

—Ehhh... no... la resposta queda en el primer pla. Un país es defineix per dues qüestions fonamentals, un territori amb una història i una llengua. Mal negoci per un país quan el seu element definitori central, que és la llengua, no és motiu d'unió. Més enllà del que tots coneixem de l'origen del conflicte i del seu revifament en determinats moments de la nostra història. El fet és que la situació actual és de conflicte... s'ha de donar un marge de confiança com han fet altres partits i institucions, han entès que aquesta podia ser una possibilitat, que el dictamen del Consell Valencià de Cultura (CVC) podia ser una "via adequada", terme que va emprar l'Institut d'Estudis Catalans. Ara cal esperar. El que van fer els socialistes, el secretari general que et parla, és deixar una porta oberta. Si la proposta de Zaplana és sincera, ho veurem tot seguit, després del dictamen del CVC.

D'altra banda, la resolució del conflicte per als socialistes ha de passar per tres coses. Primer, que qualsevol pro-

posta que pugui partir del dictamen del CVC siga una proposta que gaudisca del suport de la comunitat científica. Segon, que el punt de partida han de ser les Normes del 32; i tercer, que el debat de la proposta partisca del poble valencià i no de fora del país. S'ha de deixar treballar al CVC.

—Lermistes i ciscaristes pensen que sense la dimissió de la meitat de l'executiva no hi haurà cap possible acord d'integració. Passa per ací la solució a la crisi del PSPV?

—La solució al debat intern del PSPV està en aquest moment pendent d'una proposta del secretari general que ara

DAVID VIJUESCAS

Joan Romero, al seu despatx en la seu del PSPV-PSOE al carrer d'Albacete de València: "Hi ha bastants línies d'oposició radical al PP".

et parla que passa per tres elements: fer veure als nostres electors que som capaços de superar els nostres debats interns, la proposta vindrà animada per l'autonomia i la sobirania de la federació valenciana i serà una proposta pensada per construir sobre la base de les decisions democràtiques del congrés. S'ha de fer compatible el canvi amb un major grau de cohesió. Aquestes propostes constructives no les donaré a conèixer...

—Això li ho han criticat molt...

—Així serà, no ho donaré a conèixer, és la meua responsabilitat, vull assumir-la... en la vida hi ha moments en què determinades persones han d'assumir responsabilitats. Jo, vull assumir aquesta responsabilitat. Ja faré conèixer al meu comitè nacional de la proposta i aquest ja es pronunciarà. Si la proposta té suport, el PSPV haurà acabat el seu debat. Sóc moderadament optimista.

—De moment als seus opositors no els consola aquesta posició. Els seus rivals diuen que la solució exigeix la seua dimissió...

—Bé, és evident que hi haurà un congrés, que els congressos determinen i que això s'ha de tenir en compte. Les resistències i la revisió de plantejaments democràtics a vegades emfatitzen un dèficit democràtic en determinats grups o en algunes persones.

—I no ha pensat de dimitir?

—No. Tinc un compromís. Tinc un projecte de partit moderat de centre-esquerra, dirigit a amplis sectors socials, concebut per a il·lusionar, no per a resistir, un partit més atent a les senyes d'identitat del País Valencià, no un partit nacionalista, un partit que incorpore de veritat la cultura democràtica, més obert... amb aquests supòsits vaig arribar a la secretaria general per majoria i aquests supòsits són irrenunciables. **Francesc Viadel**

Imatge d'un triomfal Joan Romero eixint victoriós del vuitè congrés del PSPV. Ha donat pas a la d'un Romero preocupat per l'assejament dels enemics del seu propi partit.

catòria d'un congrés extraordinari".

A la vista dels fets és evident que Joan Romero es troba atrapat en un dramàtic carreró sense eixida que mina per moments les seues energies i capacitats de maniobra.

La lluita pel poder protagonitzada pel dos grans derrotats en el vuitè congrés, Ciprià Ciscar i Joan Lerma, està esgarrant les entranyes del PSPV.

Les acusacions contra els revoltats com més va guanyen més virulència. Tampoc no han faltat episodis grotescos com el que fa uns dies tingué per protagonista Josep Maria Cataluña, membre del PSPV i vice-president de Bancaixa, que sembla que va confessar a membres de l'executiva que havia signat la moció després que li telefonara a les tres de la matinada Joan Lerma. No obstant això, Cataluña ha negat aquest punt.

La sensació en medis polítics és que Romero ho té molt difícil per remuntar aquesta greu crisi encara que no tots són d'aquest parer. Per exemple Emili Gregori, secretari general socialista de la Ribera Alta, diu: "caldrà, si arriba a discutir-se una moció de censura, veure què passa amb tota la gent que l'ha subscripta d'entrada. Hi

Romero es troba atrapat en carreró sense eixida que mina per moments les seues energies i capacitats de maniobra.

ha hagut moltes pressions i tal vegada a l'hora d'expressar el vot secretament molts diran què pensen de veritat. Del que estic segur és que tota aquesta situació no s'hauria arribat a produir si Romero haguera perdut el vuitè congrés per tres vots".

En tot cas, la lluita és, per dir-ho metafòricament, a vida o mort. Romero ja ho ha advertit: si la moció cau, en el PSPV, hi haurà "transformacions molt profundes". No cal dir que si la victòria és finalment del *diumvirat* de ciscaristes i lermistes, la transformació també serà ben profunda, tan profunda com la d'un fossar.

Apostar per la victòria d'un bàndol o de l'altre es fa molt difícil. Romero, gaudeix de la legitimitat que li atorga el vuitè congrés, per tant de la força moral, i també –i això és molt important– del suport de la premsa de caire progressista. Però al secretari general li falten "fontaners". Un equip expert d'especialistes de la intriga política, tan necessari en aquests casos de tensió extrema.

D'altra banda, l'ex-president Joan Lerma, és un tauró de la política, un contrincant duríssim, veterà, que encara és capaç de convocar l'entusiasme de no pocs seguidors.

Ciprià Ciscar, en canvi, és sibil·lí, astut, pacient i en els cercles del PSPV hi ha qui diu que ambiciona la secretaria general.

La partida, doncs, és servida. El PSPV, però, juga amb el temps en contra. El cas és que si prospera la moció de censura, caldrà crear una gestora que organitze la celebració d'un congrés extraordinari i després, encara, s'haurà de fer la tria d'un candidat per a les eleccions autonòmiques. Acomplert tot aquest llarg procés, els socialistes valencians, ja tindran al damunt les eleccions autonòmiques...

Francesc Viadel